

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ฝึนความชั่วเพื่อทำความดี

ก่อนจึงหัน

เราเห็นพี่น้องทั้งหลายเข้าวัดเข้าวาฟังธรรม จำศีล ทำบุญให้ทาน เราชื่นใจ แดนสวรรค์ไม่ได้มีมากนัก เทวบุตรเทวดาทั้งหลายชั้นต่างๆ ไม่ได้มีมาก แต่แดนนรกนี้อัดแน่นๆ เราจะสมัครไปแดนนรกหรือแดนสวรรค์ ต้องการไปอัดแน่นกับแดนนรกก็เอาไว้ทำความชั่วให้มาก อย่าสนใจเรื่องศีลเรื่องธรรม ศีลธรรมเห็นเป็นของครีของล้ำสมัย ศีลธรรมเห็นเป็นของหยาบของโลน เวลานี้กิเลสมันเข้าตีศีลธรรม ศีลธรรมเป็นน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรก แต่กลายเป็นศีลธรรมสกปรกหยาบโลน กิเลสเป็นของมีคุณค่ามากขึ้นแล้วเวลานี้ กำลังเสกสรรมากขึ้นๆ เราสลดสังเวชเหมือนกัน

อย่างที่เขาพูดเมื่อสองสามวันนี้ ตัวสำคัญเสียด้วยพูด ว่าพูดหยาบพูดโลนอะไรๆ ความหยาบโลนมันมีอยู่กับทุกคนๆ ธรรมะออกชะล้างเป็นกาลเวลาด้วยน้ำที่สะอาด มันถือว่าธรรมะนี้หยาบโลน สิ่งเหล่านั้นก็สะอาดไปหมดละซิ แดนนรกสะอาด ความสกปรกทั้งหลายที่โลกมอมแมมอยู่เวลานี้สะอาด ธรรมะที่เป็นของสะอาดอย่างยิ่งของพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย เรียกว่าเลิศเลอ กลายเป็นของสกปรกไปแล้วนะ กิเลสมันกำลังพลิกตาลปัตรกัน ความดีมันพลิกเป็นชั่ว ความชั่วมันพลิกเป็นดี

ให้ดูหัวใจเรานะ ที่พูดนี้ย้อนเข้ามาสู่หัวใจเราทุกคนนำไปคิด ความคิดในทางชั่วช้าลามกวันหนึ่งมีมากเท่าไร ความคิดในทางดีงามมีมากมีน้อยเท่าไรเทียบกันเท่านี้ เราก็เห็นความสกปรกกับความสะอาดภายในใจของเราเอง โดยไม่ต้องไปหาฟังจากผู้อื่น ผู้ใด ฟังจากพระเจ้าพระสงฆ์ก็อย่างที่เราไปนั้นเขาก็หาว่าหยาบโลน นั้นเห็นไหมละ

ให้ไปดูเจ้าของตัวหยาบโลนนั่น เดียวมันจะหายสงสัยว่าท่านเทศน์หยาบโลนคืออะไร คือน้ำของธรรมที่สะอาดมาชำระล้างสิ่งที่ยาบโลนทั้งหลายนั้นละ เต็มอยู่ในหัวใจคน แต่กิเลสมันปิดมันป้องกันเอาไว้ไม่ให้เข้าไป เราดูหัวใจเรามันปิดป้องหรือไม่ถ้าเป็นความดีงาม ถ้าเป็นความชั่วมันกวาดต้อนหรือไม่ ให้ดูเอานะ ดูอันนี้จะบอกแดนสวรรค์บอกนรกอยู่ในตัวของเราเอง พระพุทธเจ้ารับสั่งอะไรไว้แล้วไม่มีผิด เรากราบราบเลย บาบบุญมี นรกสวรรค์มี พรหมโลกนิพพานมี เปเรตตีประเภทต่างๆ มี

นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ที่ทรงเห็นแล้วรู้แล้วทุกอย่างซึ่งเป็นของมีมาดั้งเดิม มาสั่งสอนสัตว์โลก แต่สัตว์โลกมันลบล้างๆ ว่าไม่มีๆ ที่มันไปในแดนที่เข้าใจว่าไม่มีนั่นแหละคือแดนนรก นรกนี้ไม่มีความสุข มีตั้งแต่ความทุกข์ความทรมาน ขอให้พี่น้องพิจารณา เราเกิดมาในชาตินี้ไม่เสียชาติเป็นมนุษย์ที่ก้าวเข้ามาสู่

พุทธศาสนา เริ่มคิดอรรถกถาธรรมตั้งแต่วันก้าวเข้าวัดเข้าวาไปบวช ฝึกหัดตัดแปลงตนเองตั้งแต่วันก้าวเข้าวัดเลย

การอยู่การกินการหลับการนอนเปลี่ยนแปลงไปเพื่อความดีงามทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถกถาธรรมที่ท่านชี้บอกไว้อย่างไร แล้วกำจัดๆ สิ่งชั่วช้าลามกมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้พอใจ การที่ชำระสะสางตามคำสอนของพระพุทธเจ้าในบรรดาลึ่่งชั่วช้าลามกทั้งหลายชำระออกๆ จนหาที่ต้องติไม่ได้แล้วในจิตใจ จึงเอาธรรมอันนี้ละออกจากจิตใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ว่าเป็นธรรมแน่นอน ไม่มีอะไรสงสัย พระพุทธเจ้าบอกว่าบาปมีบุญมีให้รับกราบนะ อย่าปฏิเสธ มันจะจมนะเจ้าของตัวเอง

นรกมีสวรรค์มีเหมือนกัน ให้รับกราบพระพุทธเจ้า ให้รับละเว้นความชั่วช้าลามก สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ให้รับกราบแล้วรับเร่งชวนชวย ไม่มีใครที่จะพูดแย้งไปกว่าศาสดาองค์เอก โลกอันนี้เป็นโลกที่ลอลกวงตัมตุน ร้อยสั้นพันคมหาความแน่นอนไม่ได้ แต่ธรรมพระพุทธเจ้าที่รับสั่งมาอะไรแล้ว เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ทุกอย่าง ให้เป็นที่แน่ใจ กราบไหว้ให้สนิทใจ แล้วฝืนจากกิเลสไปทำความดีงาม เพราะกิเลสมันจะไม่ให้ทำความดีงาม มันจะลากลงหลุมลงบ่อนั้นละ ให้เราลากตัวของเราขึ้นมา

คนที่อยากเป็นคนดีต้องฝืน ฝืนๆ จากสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายเข้าสู่ความดีงามต้องฝืน พระพุทธเจ้าก็ฝืน สลบถึงสามหน ฟังซีฝืนหรือไม่ฝืน ทุกข์หรือไม่ทุกข์ สลบสามหนก่อนจะได้เป็นพระพุทธเจ้า พระสาวกบางองค์ก็ได้เคยพูดไว้แล้ว ฝ่าเท้าแตกทำ ความพากเพียร ไม่รู้จักเวลายับยั้งพักผ่อนนอนหลับบ้าง จนกระทั่งฝ่าเท้าแตก บางองค์จักขุแตก นี่จักขุบาล จักขุแตก เพราะท่านตั้งสัจจอธิษฐานในสามเดือนนี้จะไม่นอน จะมีแต่การประกอบความเพียรล้วนๆ

ทีนี้เมื่อเวลาอดนอนไปหลายคืนๆ หลายวันเข้าตาก็เริ่มกำเริบ แสดงโรคในตาขึ้นมา ให้หมอเขามาตรวจ หมอเขามาตรวจเขาบอกว่าต้องนอนหยุดยา ท่านบอกว่านอนไม่ได้ได้ตั้งสัจจอธิษฐานแล้ว ถ้าไม่นอนท่านต้องตาบอด เขาบอดก็บอดไป ฟังซิเนะ ท่านเสียดายตาข้างนอกนี้เมื่อไร เขาบอดก็บอด ก็จริงๆ ด้วย ฝืนไปตาก็บอด พอตาบอดข้างนอก ตาใจข้างในจำขึ้นมา เป็น สรณิ คัจฉามิ ของพวกเรา คือท่านผู้รักษาธรรม ไม่ได้มุ่งแต่รักษาตานอกอย่างเดียว รักษาตาในส่งเสริมตาใน สว่างจำขึ้นมาเป็น สงฆ์ สรณิ คัจฉามิ ของพวกเรา

ต้องฝืนผู้ที่จะไปทำความดีงามทั้งหลายต้องฝืน ฝืนความชั่วในหัวใจของตน ฝืนสิ่งแวดล้อมที่มันมีตั้งแต่คนชั่ว มันก็ดมมันขวางมันเยาะมันเหยียดที่จะไปทำความดีงาม เช่นนี้เขาจะไปวัดไปวา เขาจะไปสวรรค์นิพพานกันหมดแล้วแหละ พวกนี้กำลังหลงไหลจะ

ไปสวรรค์นิพพาน ดีแล้วเขาไม่ได้มาแย่งปุ่แย่งปลาเราเวลาไปตกเบ็ดตกปลาตามห้วยตามบึง เขาจะไม่มาแย่ง เราสนุกหาปลาปลากัน เขาว่าอย่างนั้น แต่เวลาตายมันไปหาปลาหรือมันไปหาบาปหากรรมอยู่ในนรกก็ไม่ทราบนะ

นี่จะให้พิจารณาระหว่างนี้ พวกเรานี่พวกจะไปหาปลา พวกจะไปสวรรค์ก็อยู่ในเรานี้ จิตหนึ่งมันอยากไปสวรรค์ ทำความดีงาม จิตหนึ่งมันเยาะเย้ย โอ๊ย นี่จะไปสวรรค์แล้วเหอ เราหาปลาด้วยกันเสียก่อน สนุกหาปลานะ คนที่เขาทำความดีเขาไปสวรรค์หมดแล้ว พวกเราสนุกหาปลาด้วยกัน นี่ในจิตใจมันจะเป็นนะ อยู่ในหัวใจของเรา มันขัดมันแย้งอยู่ภายในใจ ให้พินิจพิจารณา ให้มีความหนักแน่นในธรรม สมกับเรารับผิดชอบตัวเอง เกิดมาทุกคนๆ ไม่มีใครรับผิดชอบใครนะ รับผิดชอบตั้งแต่อยู่กับในเมืองมนุษย์สังคมมนุษย์ สังคมสัตว์ แต่ลงไปสังคมผีสังคมเทพแล้วไม่มีใครช่วยกันได้ เป็นบุญเป็นกุศลเป็นบาปของเจ้าของโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไสลงนรกแล้วหนุนขึ้นสวรรค์นิพพานมีแต่ความดีงามของเจ้าของ เพราะฉะนั้นจึงให้พากันพยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ครูของเราเป็นผู้ฝ่าฝืนเต็มที่ สวากของเราฝ่าฝืนความชั่วเต็มที่ เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตเอาฝ่าฝืนเต็มที่กำลังของเรา นี่เรียกว่าลูกศิษย์มีครู เดินตามครู ความหวังอันเป็นมงคลจะเป็นสมบัติของพี่น้องทั้งหลายผู้ฝืนความชั่วเพื่อทำความดีนั้นแล จำเอานะเทศน์ย่อๆ เพียงเท่านี้

หลังจั่งหัน

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์ครับ คนที่ ๑

การพิจารณาของลูกมักจะมีคำตอบให้รู้ครบคู่ตลอด แต่ก็รับรู้แล้วผ่านไป เมื่อมีสิ่งมากระทบใหม่ก็จะพิจารณาไปเป็นเรื่องๆ โดยไม่เบื่อ ตามคั้นไปตามดูจิตไปตลอดจนบัดนี้ทำไ่มันจึงไม่คั้นอีก

1. ลูกกำหนดพุทโธไปกับการไปการมาตลอดเวลาที่ระลึกได้ วันหนึ่งขณะลูกเดินอยู่โดยกำกับพุทโธไปด้วย จะปรากฏเป็นภาพผู้คนมากมายนับไม่ถ้วน พร้อมกับมีเสียงบอกกับลูกว่า ยังมีคนอื่นมากมายที่ยังไม่รู้ธรรม นำสงสาร จากที่เห็นยิ่งทำให้ลูกเชื่อว่า ถ้าปฏิบัติจริงต้องเห็นได้จริง

2. ลูกไปงานเผาศพคนรู้จัก มองออกไปดูที่โลงศพ จิตก็พิจารณาขึ้นเองว่า คนเราเกิดมาก็ไม่มีอะไร เกิดมาดิ้นรนแทบตายทำทุกอย่างให้ได้มา แต่ในที่สุดก็ไม่มีอะไรเหลือแต่ขี้เถ้า

3. ลูกจะพยายามสวดมนต์เพื่อตั้งจิตให้อยู่กับตัวเอง เวลาสวดกับหมู่คณะที่วัด สวดจะนิ่งไปเลย แต่รู้ตัวอยู่จนกระทั่งสวดจบ จึงจะลืมตา ปัจจุบันนี้ทำไมสวดมนต์ไม่ ออก แต่ไม่ใช่หลับ ถ้าได้ฟังเสียงสวดมนต์จะสงบดี

4. วันหนึ่งนั่งสมาธิปรากฏว่า มีลมหมุนเป็นเกลียวอย่างรวดเร็ว ออกมาจากกายพุ่ง ขึ้นมาทางศีรษะ แล้วก็แผ่ตัวออกเป็นวงกลมครอบกาย ในขณะนั้นก็มีเสียงผุดออกมา บอกว่า ร่างกายนี้เปรียบเหมือนท่อนไม้และท่อนฟืน จากนั้นจะไม่รู้สึกร่างกายอีก

5. การปฏิบัติของลูกนั้นนอกจากจะนั่งสมาธิแล้ว เวลาปกติจะพิจารณาสิ่งที่มา กระทบทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วจะตามดู ตามรู้ ตามลด ละ ให้ทันให้ได้ เมื่อเกิด อารมณ์ต่าง ๆ ขึ้น ใช้เวลาหลายปีกว่าจะทำได้ และเมื่อรู้แล้ว เวลาที่มีสิ่งมากระทบจิตมัน จะประมวล รู้แล้วละ แต่ฝึกนาน ๆ เข้าจะละได้ในขณะที่กระทบไม่นาน ไม่เอามาไว้ใน ใจปล่อยทิ้งไป หลังจากนั้นพิจารณาต่อไปจะมีคำบอกออกมาว่า "คนเราเกิดมาอายุไม่ ถึงร้อยปีก็ตายจากกันแล้ว จะโกรธเกลียดกันไปทำไม ให้เมตตากันในอภัยกัน "ทำให้ เราไม่โกรธใครเกลียดใคร ให้อภัยได้เสมอ แม้เขาทำกับเราหนักแค่ไหนก็ให้อภัยได้

ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เกิดกับจิต จิตจะบอกให้รับรู้ เมื่อจิตรู้แล้วจะร้องอ้อ และผ่าน ไป ไม่ทราบว่สิ่งที่เกิดกับลูกนี้ถูกต้องตามแนวทางหรือไม่ ควรจะเจริญต่อไปหรือไม่ ขอได้รับความเมตตาจากหลวงตาได้ตอบให้ลูกได้รับทราบด้วย เพื่อนำไปแก้ไขในการ ปฏิบัติของลูกต่อไป (จาก ประคองขวัญ)

หลวงตา ที่ดำเนินมานั้นถูกต้องแล้ว ให้เจริญเรื่อย ๆ ไป ก็ไม่มีอะไรจะพูด ฟัง ไปไม่มีแง่ใดที่จะให้สงสัย ถูกต้องแล้วแหละ ให้ดำเนินตามนั้นไปเรื่อย ๆ

จิตนี้เวลาเราภาวนา เช่น คำบริกรรม เวลาบริกรรมเข้าไปจิตละเอียด ๆ จิตเข้าสู่ ความสงบ คำบริกรรมจะไม่ปรากฏเลย นึกไม่ออกเลย จะนึกอย่างไรก็ไม่ปรากฏ เหลือ แต่ความรู้ที่ละเอียด ให้สติอยู่กับนั้นเสีย ความหมายว่านั้น คือมันมี เราบริกรรมมา เรื่อย ๆ ตีตะล่อมจิตเข้าสู่ธรรม ๆ ติดกันไป ๆ มีแต่ธรรมหล่อเลี้ยงจิต ที่นี้จิตได้รับความ สงบก็เข้าพักตัวได้ จิตพักตัวได้แล้วตอนนั้นยังไม่ต้องเอาคำบริกรรมมารบกวน คือนึกไม่ออกนะเวลานั้นคำบริกรรม ไปถึงจุดนั้นแล้วจิตเข้าพักตัวแล้วนึกคำบริกรรม ไม่ออก ไม่ออกก็ปล่อย ให้สติอยู่กับความรู้ที่ละเอียดนั้น ที่นี้พอมันคลี่คลายออกมานึก คำบริกรรมได้ก็บริกรรมต่อไป นี่เป็นการภาวนา อย่างสงสีย

เวลาบริกรรมไป ๆ ถึงจุดมันหยุดหยุดจริงๆ ไม่มี ให้ทราบเสีย นี้จิตจะพักตัว แล้วไม่ใช่กิริยา เช่นอย่างความคิดปรุง พุทโธ ๆ เป็นต้น ไม่ใช่ เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ อยู่ภายในจิตละเอียด แล้วให้รู้อยู่นั้นเสีย ที่นี้พอได้จังหวะแล้วมันจะคลี่คลายออกมา เราค่อยบริกรรมได้ก็บริกรรมต่อไป อย่างนี้เป็นปกติ ถูกต้อง ให้พากันจำเอาไว้

เหล่านี้เราผ่านมาหมดแล้วไม่ใช่ไม่ผ่าน เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ เรียกว่าไม่สงสัยเลย เราผ่านมาผิดก็เป็นครู ถูกก็เป็นครูมาโดยลำดับ ทีนี้เราก็คัดเลือกเอาที่ผ่านมาอันไหนผิดๆ เวลา มาสอนก็สอนทั้งทางผิดทางถูกให้ถูกต้องไปโดยลำดับ

เรื่องจิตนี้ไม่มีอะไรอัศจรรย์เกินจิตไปได้ในโลกนี้ อัศจรรย์สุดยอด นั่นละถ้าว่าธรรม จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิตแล้ว เป็นธรรมไปเลย เวลายังครองชั้นธัญญะอยู่กับธรรม ก็เป็นอันเดียวกัน มีชั้นธัญญะอยู่ มีสมมุติแทรกอยู่ ท่านจึงเรียกว่าจิตบริสุทธิ์ พอชั้นธัญญะพรากไปแล้ว คำว่าบริสุทธิ์หมดปัญหาไปเลย ถ้าเรียกก็เรียกเป็นธรรมดาๆ ไปเท่านั้นเอง นั่นละเลิศสุดยอดแล้ว นิพพานเที่ยงตรงนั้น ธรรมธาตุนี้นี้จะไม่มี ความแปรปรวนตลอด อนันตกาล ตลอดกาลไหนๆ จึงเรียกว่าเที่ยง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึง เพราะอันนี้เป็นสมมุติ อันนั้นเป็นวิมุตติหลุดพ้นจากสมมุติแล้ว เรียกว่าเที่ยงตลอดไป

จิตดวงนี้ละเวลาภาวนาไปมันหากรู้หากเห็นแปลกๆ ต่างๆ รู้ตรงไหนๆ ไม่ไปถามใครนะ มันหาแก่นใจๆ ไปโดยลำดับ แน่ใจแล้วยังไม่แล้ว ระลึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่ นี้แล้วๆ อย่างนั้นนะ เรื่องการภาวนาจึงสำคัญมากทีเดียว ที่เรานำมาเทศน์พี่น้องทั้งหลายนี้ก็มาจากภาวนา พูดตรงๆ เลย เรียนก็อย่างนั้นละ ลืมไปหมดแล้วเรียนเดี๋ยวนี้ก็มีตั้งแต่ข้างใน เทศน์นี้ออกเลย ไม่ได้ไปเกี่ยวกับตำรับตำราที่ไหน เรียนมาแล้วตำรับตำรา ไหลเข้ามาทั้งหมด เข้ามาหมดแล้ว ตำราข้างนอกไม่อยู่ อยู่ทั้งหมด ออกจากนี้เลย นี่ละใจเวลาเบิกกว้างแล้วไม่มีติดข้องอะไรเลย ติดก็ติดเราอย่างเดียวกันเท่านั้น พอติดเราก็ติดเขา ติดทั่วโลก ถ้าไม่ติดเราเสียอย่างเดียวปล่อยหมดไม่มีอะไรเหลือ โลงไปหมดเลย พวกนี้เข้าใจ

นี่ละจิตที่เลยสมมุติแล้วโล่งไปหมด ไม่มีสมมุติใดจะไปกีดขวางได้เลย จึงว่าจิตวิเศษ จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ภาวนา ดังที่หลวงตาสอนมาเป็นเวลาหกเจ็ดปีมาแล้ว ออกสู่สังคัม เทศน์ทุกแบบ ส่วนมากก็แกงหม้อใหญ่ ส่วนที่จะเทศน์เป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องผู้มีจิตตภาวนามาเกี่ยวข้อง ก็เทศน์ไปตามชั้นๆ หรือตามแง่มุมของธรรมที่มาเกี่ยวข้อง ถ้าเป็นภาคปฏิบัติล้วนๆ นี่มันพุงเลยนะ เทศน์ภาคปฏิบัติจิตตภาวนาล้วนๆ นี้คล่องตัวเลย ถ้าเทศน์แกงหม้อใหญ่ไม่ค่อยคล่อง ต่างกันนะ ถ้าเทศน์เกี่ยวกับเรื่องจิตตภาวนาล้วนๆ นี่พุงเลยเชียว ดีไม่ดีเจ้าของเหมือนปีนกล ลมหายใจมันจะหมดแต่เนื้อธรรมที่พูดยังไม่หมด รับผิดชอบหายใจตั้งพื้ๆ ในเทพนะ คือมันพุงของมันเต็มเหนียว นั่นละธรรมล้วนๆ ออกเป็นอย่างนั้น

จะเผ็ดร้อนขนาดไหนก็ตาม พิษไม่มี แม้เม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่มี เป็นธรรมล้วนๆ ท่านจึงเรียกว่ากำลังของธรรม เป็นอย่างนั้น กำลังของกิเลสออกแล้วเผาไหม้เลย

ถ้าลงได้ขนาดนั้นแล้วเป็นเถ่าเป็นถ่าน ระบาย่าพินกันแหลกเหลวหมด ถ้าเป็นพลังของธรรมเย็นน้ำไปหมดเลย นั้นต่างกันนะ

อย่างที่เขารู้ตามเรื่อง เราก็ไม่ได้ถือศีลถือสาเขาที่เขาพูด คือเขาก็พูดตามภูมิของเขา เราจะไปแย้งภูมิของเขาใส่ภูมิของเรามันก็เป็นแบบเดียวกันเสีย เข้าใจไหม ภูมิของเขาให้เป็นเรื่องของเขาเสีย ถ้าจะตอบก็ตอบเพื่อส่วนรวมจะได้เข้าใจในเรื่องคำตอบนั้น เราถึงตอบออกไป ถ้าหากว่าไม่มีผู้เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลประโยชน์จากการเทศน์ของเรา การแก้ปัญหามาของเรา เราไม่แก้ เพราะทราบแล้วว่าภูมิใดภูมิหนึ่งๆ มันเป็นพรรคเป็นตอนเป็นคนละฝั่งๆ เป็นลำดับลำดับไป ถ้าเกี่ยวกับเรื่องประชาชนที่จะมีได้มีเสียจากการได้ยินได้ฟังก็ชี้แจงให้ทราบ นี่ละที่แสดงทุกวันนี้ การโต้ตอบอะไรนี้เราตอบเพื่อประชาชนนะ เราไม่ได้ตอบเพื่อเรา เพื่อเรามันออกมาแย้งมันรู้ทันที รู้แล้วๆ ไม่จำเป็นต้องตอบ ขึ้นใครขึ้นใดของเขาของเรา ขึ้นของเขาของเรา ภูมิเขาภูมิเรามันก็รู้ทันที รู้ไปโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปคิดไปปรุงไปเทียบเคียงอะไรมาก มันหากรู้ของมันไปอย่างนั้น

การเทศน์ว่าการนี้มีทุกแบบ เพราะโลกนี้ความสกปรกมีทุกแบบ คำว่าสะอาดของโลกนี้เราอยากจะพูดว่าไม่มี ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปแทรก ความสะอาดไม่มีเลย ถ้ามีธรรมเข้าไปแทรกตรงไหน ความสะอาดจะมี แต่ธรรมล้วนๆ แล้วสะอาดจำไปหมดเลย ไม่มีคำว่าสกปรก ที่นี้เวลามาเทศน์สอนโลก โลกมันสกปรก ธรรมเข้าไปเกี่ยวข้องกัน เหมือนว่าธรรมนี้สกปรก ความจริงธรรมนี้เป็นน้ำชะล้างสิ่งสกปรกต่างหาก ที่นี้เขาเอาไปคลุกเคล้ากันเสียก็เลยกลายเป็นดังที่เขาว่า หลวงตาบัวเทศน์สกปรก ตัวสกปรกที่เทศน์จ้มนอนอยู่นั้นมันไม่ว่า มันมาว่าน้ำที่สะอาดชะล้างไปอย่างนั้น เราก็รู้ ภูมิของเขาของเรา ภูมิโลกภูมิธรรม ภูมิกิเลสภูมิธรรม แน่มันก็รู้กัน แต่ถ้าไม่พูดเลยผู้ฟังจะไม่เข้าใจก็แยกแยะออกไปๆ อย่างที่เคยพูด กรุณาทราบเอาไว้

โลกมันมีแต่ความสกปรกเต็มโลกเต็มสงสาร ธรรมสะอาดครอบโลกธาตุ ครั้นเวลาเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างนั้น ก็เลยกลายเป็นธรรมสกปรกไปตามๆ กัน เช่นอย่างว่าเทศน์หยาบโลนอย่างนี้เป็นต้น คำว่าเทศน์หยาบโลนก็เทศน์ชำระสิ่งหยาบโลนนั่นเอง ไม่ใช่อะไร แล้วก็บอกว่าเทศน์หยาบโลน อันนั้นกลายเป็นของสะอาดไปเสีย นี่ละกิเลส มันป็นธรรมมันลบธรรมมันลบอย่างนั้น วันนี้ไม่พูดอะไรมาก เพียงเท่านี้ก็พอเข้าใจ เรามีธุระตลอดเวลา นะ ช่วยโลกช่วยสงสาร ไม่ได้หยุดได้อยู่แหละ ช่วยจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว

ผู้กำกับ คนสุดท้ายมาจากประเทศอังกฤษครับ แต่ก่อนไม่ได้นั่งภาวนา ก็จะไม่ทันอารมณ์ตนเอง ก็ยังมีโกรธมีหลงและจิตจะสับสนอยู่ตลอดเวลา และเกิดอาการถือ

เขาถือเราเป็นแบบคนที่มีกิเลส แต่ต่อมาได้มาปฏิบัติธรรม จิตจะมีแต่การอยากทานอยากให้อยู่ตลอด ดิฉันได้นั่งภาวนาใช้บทภาวนาพุทโธ จิตจะสงบลงอย่างรวดเร็ว และจะมีแสงสว่างเกิดแล้วก็ดับไปอยู่เป็นเวลานาน แต่จิตก็รับรู้อยู่อย่างนั้นโดยไม่ได้สนใจกับการเกิดดับ ต่อจากนั้นก็เกิดความเย็นชานไปตามแขนและขาและลำตัวทำให้เกิดความสบายกายและใจ โดยไม่อยากจะออกจากภาวนา และบางครั้งถึงกับพูดขึ้นมาภายในใจว่าที่ท่านปฏิบัติธรรมแล้วเกิดความสุขเป็นเช่นนี้หรือ

หลังจากนั้นก็จะมีสติ เหมือนมีคนเตือน ถ้าจะทำอะไรก็มีการคิดก่อนทำ และมีสิ่งที่อยู่ภายในใจบอกว่าอย่ายุ่งอย่าเกี่ยวข้อง ปล่อยให้ว่าง ให้ทำแต่สิ่งดี และก็เข้าใจในธรรมที่หลวงตาเทศน์สอนคนนั้นเป็นของแท้ ถ้าคนไม่ปฏิบัติธรรมก็อาจไม่เข้าใจ แต่ดิฉันได้รับเอาคำสอนขององค์หลวงตามาปฏิบัติ แล้วได้รับความสุขจากธรรมของพระพุทธเจ้านั้นเป็นของแท้

ดิฉันขอกราบแทบเท้าองค์หลวงตาที่ได้ช่วยเหลือชาวโลกและดิฉัน ให้ได้เห็นธรรมอันประเสริฐสุดหาสิ่งใดเปรียบไม่ได้แล้ว สุดท้ายขอกราบนมัสการองค์หลวงตาอย่างสุดซึ้งหาที่เปรียบไม่ได้. (จาก กนกนภา ประเทศอังกฤษ)

หลวงตา เขาจะถูกต้องแล้ว ให้เจริญมาก ๆ นะ มีเท่านั้นละ ไม่มีอะไร หมดแล้ว เหมอ หมดแล้วจะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz